

[Kai Moltke.]

marked i den grad bragt i fare, som vi har haft siden valutakrisen i november mellem Frankrig og Tyskland, fællesmarkedets to førende magter.

Jeg kan ikke lade være med, hvis man skal give en nøgtern baggrund for disse ønsker om indtræden i fællesmarkedet, blot at komme ind på nogle enkelte spørgsmål. Man traf i sin tid med en vis tysk uvilje principbeslutningen om, at man fra 1970 skulle tilstræbe en fælles handelspolitik over for tredjeland. Det var en ting, som blev på papiret, som viste sig urealisabel, men alligevel fastsatte man, at på datoen 1. januar 1970 skulle man have en eller anden ordning her. Det har allerede bevirket noget, som giver et fingerpeg om visse forhold inden for fællesmarkedet i øjeblikket, en ganske udfordrende fransk optræden efter valutakrisen i november. Jeg tænker her ikke mindst på den såkaldte store kommissionsforhandlinger i Paris i dagene mellem den 3. og 8. januar i år. Hvad var det, der i og for sig skete her? Man skulle have harmonisering med hensyn til handel med tredjeland, og så påtager Frankrig sig officiel forpligtelse inden årets udgang, dvs. inden en ordning har mulighed for at træde i kraft, til i perioden 1970-75 at fordoble sin samhandel med et enkelt tredjeland som Sovjetunionen alene. Jeg vil da energisk opfordre dem, som virkelig er interesseret i det, og også opfordre markedsudvalget til at se på det nøjagtige communiqué, som her foreligger, fordi vi så at sige her har et udtryk for en af de nye revner, en af de nye konflikter i fællesmarkedet.

Nu bliver der i økonomi- og handelsministerens rapport talt om teknisk samarbejde, og det er såre rigtigt, men af det fransk-sovjetiske communiqué fra januar fremgår det, at teknisk samarbejde her er forudset udvidet for sådanne områder som atomenergi, elektronfeltet, radio og TV og den kemisk-medicinske industri. Man træffer aftaler om en fælles teknisk udvikling i fællesmarkedet foreløbig på papiret, men her er der tale om rent konkrete ting, og man bør måske alligevel notere sig, at man fra 1966 har en udvidelse af samhandelen mellem Frankrig og Sovjetunionen til 1.200 millioner frcs. og forudser i 1975 at have hævet

dette beløb til et sted mellem 4 og 5½ milliard frcs., og overveje, om der så ikke er ved at komme nogle revner her, som man skal tage i betragtning, og visse handelsmuligheder, som man skal tage i betragtning.

Nu har vi nogle gange diskuteret vore åbenbart ubrydelige forpligtelser med hensyn til Den tyske Forbundsrepublik. Jeg kan ikke lade være med at sige, at andre, der er bundet af fællesmarkedet og endnu medlemmer af NATO, jo ser temmelig stort på disse ting. Allerede i december så vi — som oplægget til den store kommission — det mærkelige, at Frankrigs førende virksomhed inden for metalindustrien, en trust som Schneider-Creuzot-koncernen, afsluttede sin tredje aftale om opførelse og levering af hele kemiske kombinatorer til DDR. Hvad siger man til, at på et tidspunkt, hvor man her diskuterer vores forbindelser med DDR, diskuterer oprettelse af et handelskammer, påtager denne ene franske trust sig for sit vedkommende at levere et kemisk kombinat til en pris af 245 mill. frcs. — og det er det tredje led i aftalerne siden 1966? Hvad skal man sige til, at Frankrigs førende virksomheder foretager sig noget sådant med fransk statsgaranti? Tyder det ikke på, at der er ved at opstå visse fænomener, at der er ved at opstå visse revner i fællesmarkedet, at der bl. a. går den strømning, at man, hver gang Tysklands dominans bliver for stærk, igen rejser spørgsmålet om, at Europa geografisk strækker sig fra Atlanterhavet til Ural, og det sker somme tider under former, som kan være ubehagelige for dem, der ligger klemte inde imellem de to stormagter i Mellemuropa.

Nu forstår jeg ikke rigtig landbrugets interesse for, at det skulle haste så forfærdelig med at komme ind i fællesmarkedet — og af to grunde: for det første har vi Mansholt-planen, som ligesom vi beskæftiger sig med landbrugets strukturproblemer; det er spørgsmålet ikke alene om at slå det sammen i store brug, det er også spørgsmålet om nedskæring og rationering af den igangværende produktion, fordi man her taler om en almindelig landbrugspukkel inden for fællesmarkedet — og et sted hvor der er landbrugspukler, kan jeg ikke indse, der skulle være særlig store chancer for, at vi skulle kunne placere vores landbrugsover-